Влада – Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України

№ 131 (631) ♦ Середа, 14 липня 1993 року ♦ Ціна 40 крб.

Зваженість — мудрість політика

Політична ситуація, що склалася після рішення російського парламенту щодо українського міста Севастополя, обговорювалася на засіданні постійної Комісії Верховної Ради України з питань законодавства і законності.

Відкриваючи його, голова комісії Олександр Коцюба ознайомив присутніх з повним текстом документа, прийнятого в Росії, хоч ще й не підписаного Хасбулатовим, нагадав про заяви Президента та Президії Верховної Ради України з цього питання, наголосив, що дії росіян суперечать не тільки двостороннім угодам між нашими державами, а й Заключному акту Хельсінкських угод.

Члени комісії висловили різкий осуд недалекоглядним діям російського парламенту. Т.Стецьків, О.Воробйов, А.Ткачук, В.Костенко, З.Островський та інші закликали переглянути через призму цих подій підписані угоди про торгівлю, Ялтинську, Дагомиську та Завидовську домовленості, проаналізувати угоди, підписані урядом Л.Кучми з Росією, контролювати їх виконання.

Народний депутат І.Макар дав негативну оцінку документів, які підписав з Росією останнім часом Л.Кучма, назвавши український уряд філією російського, маючи на увазі передусім нашу безпомічність у вирішенні паливно-енергетичних проблем.

Члени комісії засудили дії Верховної Ради Криму, які спрямовані, за їх словами, на розкол, відокремлення Криму від України.

Виступаючи закликали до чіткої, злагодженої роботи, посилення владних структур аж до введення в Україні президентського правління або оголошення надзвичайного стану.

На засіданні було вироблено проект Постанови, з яким комісія має намір вийти на засідання Верховної Ради України.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Продиктовано в номер

Візит розпочався

Учора з офіційним триденним візитом до Києва на запрошення Президента України Леоніда Кравчука прибув Президент Республіки Індія Шанкер Даял Шарма. У другій половині дня відбулася офіційна церемонія зустрічі індійського гостя біля Маріїнського палацу. Опісля Л.Кравчук і Ш.Д.Шарма провели бесіду віч-на-віч, де йшлося про актуальні проблеми, що мають обопільний інтерес. Візит Президента Республіки Індія в Україну триває. Заплановано його зустрічі з іншими керівниками Української держави.

На українському ринку обчислювальної техніки з'явився новий конкурент

У Києві з діловим візитом перебував директор стратегічної підтримки освітніх програм Європейської штаб-квартири американської фірми Apple Computer Дейвід Уокер. В ході візиту він мав розмову з Леонідом Кравчуком, під час якої обговорювалися питання, що стосуються співробітництва фірми з українськими партнерами в галузі впровадження та експлуатації комп'ютерів, насамперед у системі освіти, видавничої сфери тощо. Про серйозність намірів фірми свідчить і той факт, що два місяці тому у Києві стало до ладу її українське відділення Епл Сі Ді Ві, яке є офіційним представником Apple Computer в Україні. Отже, на українському ринку обчислювальної техніки з'явився новий конкурент, що, сподіватимемось, зменшить її вартість.

Студентство симпатизує «зеленим» та «іншим»

Український науково-дослідний інститут проблем молоді для з'ясування «особливостей і шляхів формування політичної культури студентства» провів соціологічне опитування 1195 респондентів в 24 вищих навчальних закладах західного, центрального, південного і східного регіонів. Сучасна молодь найбільше симпатизує партії «зелених» — 11,5 відсотка та «іншим» — 11 відсотків. НРУ, Демократичній партії, УРП довіряють 7,2 — 4,2 відсотка опитаних. А найнижчий рейтинг у «Нової України» — 2 і Соціалістичної партії — 2,3 відсотка.

Трагедія в Японському морі

Тридцять п'ять чоловік загинули, шістдесят поранено і сто чотири зникли безвісті у результаті вчорашнього землетрусу силою 7,8 бала за шкалою Ріхтера та викликаною ним цунамі поблизу японського острова Хоккайдо.

Гігантська хвиля — цунамі докотилася й до дев'яти північних районів Приморського краю Росії. Вночі було завчасно евакуйовано всіх мешканців Находки. А в бухтах Кам'янка і Преображення хвилею на берег викинуто всі рибальські сейнери.

Цитата дня

«Це — поспішне рішення, яке може призвести до конфронтації між двома державами. Мабуть, варто було розв'язувати цю проблему з урахуванням думки кримчан. А так різко заявляти, як зробив це парламент Росії, не варто було».

З інтерв'ю міністра оборони Росії П.Грачова, яке він дав ІТАР-ТАРС з приводу рішення Верховної Ради Російської Федерації.

В російському парламенті розпочався збір підписів за відкликання постанови щодо Севастополя.

(Читайте 2-у сторінку).

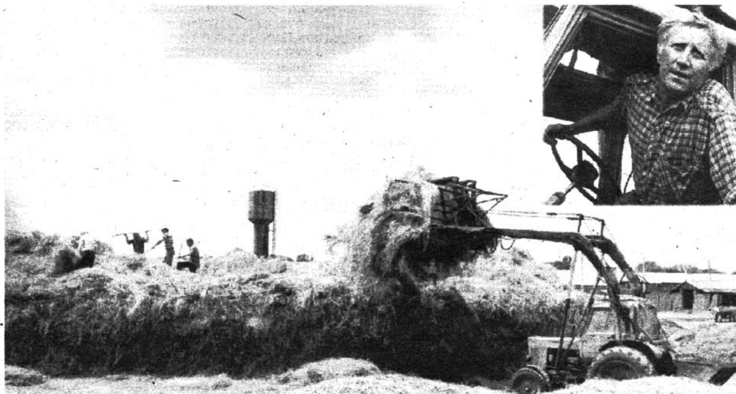
Польовий стан

Готуються до зими...

Полтавська область. Усі господарства регіону наполегливо готуються до зимівлі худоби. Скрізь створено спеціальні загони для заготівлі кормів. Вони роблять усе, щоб удосталь заготовити сінажу і сіна.

Особливо організовано іде заготівля кормів у восьми селах колишнього радгоспу імені Кондратенка Полтавського району, який став допоміжним підрозділом полтавського тампонажного управління «Укрнафта», очолюваним досвідченим спеціалістом Олександром Григоровичем Краснолуцьким. Для великої рогатої худоби уже заготовлено понад тисячу тонн сінажу і майже стільки сіна.

На знімках Павла Здоровила: скиртування сіна в допоміжному господарстві полтавських тампонажників; ветеран праці механізатор загону по заготівлі кормів Володимир Дмитрович Мазниченко.

У природи є погана погода

Вийшли в поле комбайнери колгоспу «Україна» Онуфріївського району і завзято взялися класти горох у валки. А поруч їхні сусіди з когоспу «Дніпро» вивели шість жаток і почали косити озимий ячмінь та жито. Хлібороби найзахіднішого, Гайворонського, району теж приступили до косовиці озимого ячменю. І якщо перші планують зібрати по 35 центнерів з гектара, то останні сподіваються одержати на 10 більше.

Поступово підключаються до збирання ранніх зернових й інші райони центральної області держави. А зібрати належить 585 тисяч гектарів і, зрозуміло, в найкоротші строки. Бо природа нинішнього літа натворила див. Якщо раніше починали збирати горох і ячмінь, то нині в багатьох районах через затяжні дощі вони й досі стоять зеленими. А ось пшениця вже починає чорніти, і тривожаться хлібороби, що вона почне проростати в колосках. Та й степові вітри так позакручували окремі поля, що не знають, як до них і підступитися.

Микола ВОЛОК,
Кіровоградська область.

Відлуння події

МІНІСТРИ ПОРОЗУМІЛИСЯ

12 липня відбулася телефонна розмова міністра закордонних справ України А. Зленка з главою зовнішньополітичного відомства Російської Федерації А. Козиревим.

Під час розмови було висловлене загальне розуміння позиції МЗС РФ, викладеної у відповідній заяві щодо відмежування офіційної російської дипломатії від відомого рішення парламенту РФ про статус Севастополя.

Обговорено також пропозиції, пов'язані з можливим врегулюванням ситуації і шляхом залучення існуючих багатосторонніх механізмів.

ПОЗИЦІЯ УРЯДУ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

Міністр закордонних справ України А. Зленко прийняв 12 липня посла Великобританії в Україні С. Хіманса, який вручив міністрові ноту, в якій зокрема зазначається:

«За інструкцією мого уряду хочу чітко заявити позицію уряду Великобританії щодо недавнього рішення парламенту Росії про статус Севастополя.

Як і Президент Єльцин, ми вважаємо це голосування безвідповідальним. Не може бути ніякого питання щодо українського суверенітету над Севастополем, як і не може бути питання щодо принципів територіальної цілісності, схвалених НБСЄ.

Уряд Великобританії вітає конструктивні рішення останньої зустрічі Президентів України та Росії і сподівається, що невирішені питання будуть розглядатися шляхом конструктивних переговорів».

ПРИСТРАСТІ НАВКОЛО СЕВАСТОПОЛЯ І ЧФ

На прес-конференції М. Багров сказав, що не бачить механізму реалізації рішень ВР РФ. На запитання, чи не варто звернутися до міжнародних сил і поставити ситуацію в Криму під міжнародний контроль, Багров відповів негативно. Також він повідомив журналістам, що один з найбільш прийнятних варіантів — це передача кримських військових баз на тривалий термін користування Росії.

На прес-конференції, що відбулася в Севастополі, представник Президента України в цьому місті Іван Єрмаков відмовився дати оцінку прийнятих рішень ВР РФ.

А ввечері 12 липня севастопольський комітет «Фронта национального спасения» організував мітинг на площі Нахімова, на який, попри всі прогнози зібрати 35—40 тисяч чоловік, прийшло близько тисячі кримчан. Організатори мітингу повідомили, що у четвер, 15 липня до Севастополя прибуває велика група народних депутатів РФ і представників громадських організацій «для встановлення і формування російської влади у місті». На розширеному засіданні колегії міськради і держадміністрації прийнято звернення до севастопольців з проханням зберігати спокій. А взагалі в Севастополі працюють всі підприємства, магазини, курсує міський і міжміський транспорт, люди хочуть спокійно жити і працювати.

Олександр ПІЛАТ.

Крим.

МОРСЬКИЙ КОНФУЗ РОСІЙСЬКИХ ДЕПУТАТІВ

Відкриваючи вчора, 13 липня, прес-конференцію товариства «Росія — Україна» в Москві, його організатори, люди відомі, відзначили: нова громадська організація не буде займатися проблемами поділу флоту, Кримом, Севастополем. Але так чи інакше мова про це все ж таки зайшла.

Важко було й кореспондентові «Голосу України» не поставити таке запитання, приміром, одному з найближчих політичних радників російського Президента Сергієві Станкевичу, котрий 24 серпня 1991 року в Києві був освистаний людьми, що зібралися біля будинку ВР України. Саме за те, що закликав: мовляв, жили разом, в одній країні,— давайте продовжувати.

А що, хіба у парламентаріїв федерації нині інші устремління? Поводилася б Україна добре — не треба було б «відбирати» Севастополь, перекривати подачу нафти і т. д. Але з нардепами вийшов конфуз: їх не зрозуміли не тільки власний Президент, а й світове співтовариство теж, яке оцінило безпрецедентну постанову російської ВР як втручання у внутрішні справи України і торпедування Хельсінкського процесу.

А паралельно, саме тоді, коли йшла прес-конференція товариства дружби, у ВР почали збирати підписи за відкликання рішення, яке наробило стільки галасу. Стають відомі й деякі закулісні подробиці його прийняття. Комісія зі статусу Севастополя, очолювана відомим російським «яструбом» Євгеном Пудовкіним, підготувала аж три томи конфіденційних документів. У їх збиранні брали участь не лише парламентарії, а й представники безлічі академічних інститутів. До «штабної» кімнати комісії на третьому поверсі будинку російського парламенту раз у раз викликали з Криму найзапекліших «патріотів», в основному лідерів РДК та подібних до них. Вони в день обговорення зібралися всі, натхненні Бабуріним, Константиновим, Астаф'євим.

Таким чином сьогоднішнє тло для розгортання діяльності товариства «Росія — Україна» вочевидь не найсприятливіше. І все-таки той самий Сергій Станкевич вбачає у діяльності нового громадського об'єднання можливість для зближення людей, розв'язання гуманітарних проблем. Тим більше, що 25 червня цього року воно офіційно зареєстроване Мінюстом РФ. Головою товариства став учений Олександр Степанов, у числі активістів — актор Василь Лановий та й той же Сергій Станкевич. Усі вони у прес-конференції брали участь, розповідали про плани. У перспективі — створення українських шкіл у Сибіру й на Далекому Сході, допомога постраждалим від Чорнобильської трагедії.

На щастя, переконуєшся, що в Росії не всі, згадуючи Україну, думають і говорять тільки про флот, ракети й танки. Це вселяє певний оптимізм у смутний час, коли нещирість і цинізм нерідко стають рушійними чинниками міжнародної політики.

Лілія ГЕОРГІЄВА.

Москва.

У постійних комісіях

РОСТЕ ЦІНА І НА КРЕДИТИ

Один древній мудрець навчав свого учня тонкощів суддівства. Двоє чоловіків прийшли до нього за правдою. З'ясувавши суть справи, він наказав одному зачекати на подвір'ї, а іншого попросив іще раз розповісти про конфлікт. Коли чоловік закінчив, мудрець впевнено промовив: «твоя правда, вийди й поклич іншого». Вислухавши другого чоловіка, він знову сказав: «твоя правда, можеш йти». Здивований учень довго дивився на мудреця й нарешті спромігся запитати: «Але ж такого бути не може, вчителю, правда на боці лише одного з них». Мудрець повернувся до учня й тихо сказав: «Знаєш, сину, і твоя правда».

Саме цією притчею міністр фінансів України Григорій П'ятаченко спробував припинити суперечку керівників кредитно-фінансових установ, що зав'язалася на засіданні Комісії Верховної Ради з питань планування, бюджету, фінансів і цін. Йшлося про процентну політику Національного банку України та про стосунки НБУ з комерційними банками. Шквал запитань та заперечень викликала у присутніх промова голови правління НБУ Віктора Ющенка. Хоча жоден з опонентів НБУ не брав під сумнів стратегічної лінії головної фінансової установи України, однак втілення її в життя непокоїть майже всіх.

Звинувачували НБУ в усіх гріхах: від завищення облікової ставки, через що різко зросли ціни, до роздування гіперінфляції шляхом емісії.

Керівник НБУ разом із заступниками впевнено відбили більшість випадів суперників, переклавши відповідальність за зростання інфляції на уряд, Верховну Раду та Президента. Виконавча та законодавча влади, на думку В. Ющенка, іноді втручаються в справи, вирішувати які повинен лише НБУ. В першу чергу це стосується рішень парламенту про додаткову емісію грошей, згаданий вже Указ Президента та масове звільнення урядом підприємств від сплати мита та обов'язкового продажу 50 відсотків валюти. Отже, «заварюють кашу» усі, а відповідати доводиться НБУ.

Коли голова парламентської комісії Андрій Печеров попросив висловитися з приводу порушених у виступі Ющенка питань, дискусія перейшла на орбіту, зрозумілу лише вузькому колові фінансових спеціалістів. Керівники банку «Україна», «Укрсоцбанку», «Промінвестбанку» та «Укоопспілки» говорили, в основному, про своє, наболіле, мало зважаючи на проблеми загального характеру. Саме тут і почалася словесна перестрілка, яку зупинив притчею Григорій П'ятаченко. Кожен по-своєму правий — такий його висновок, а щоб зрушити кредитно-фінансову систему на краще, слід, на його думку, негайно запроваджувати надзвичайний стан в економіці. Він передбачає адміністративне регулювання всіх економічних структур, тимчасове припинення дії багатьох законів та приведення у відповідність зростання зарплати до зростання виробництва.

Завершуючи виступ, міністр фінансів спростував чутки, розповсюджені засобами масової інформації про те, що на закордонних рахунках наших підприємств лежить понад мільярд доларів США. Гроші, звичайно, там є, і вони працюють не на Україну, проте до мільярда далеко, хоча точної інформації взагалі ніхто мати не може, адже це комерційна таємниця як власників валюти, так і банків, що їх тримають. Інше питання, розглянуте на засіданні парламентської комісії — можливі наслідки підвищення цін з 5 липня на газ та електроенергію. Доповідь заступника міністра економіки Віктора Кальника була добре підготовлена, обгрунтована та досить відверта. Це підвищення — іще не фінал. Ціна на енергоносії становить лише половину світової ціни, отже, незабаром буде новий злет. Зростуть, звичайно, ціни товарів та продуктів, а більшість галузей промисловості перейде на світові ціни, частина — перевищить їх. На думку Кальника, саме зростання ціни на енергоносії — найважливіше питання, над яким повинен працювати уряд, і причина більшості наших бід. Вихід поки що досить банальний — заощаджувати на всьому. Наша держава вже заборгувала трильйони карбованців Росії та Туркменистану за газ і нафту. А грошей брати ніде. Нас виручить лише високий урожай зернових і цукрових буряків та розв'язання питання плати за газота нафтопроводи на нашій території, якими користуються Росія і Туркменистан.

З іншого боку, ми ще не визначилися в потребі енергоносіїв, бо не маємо детального аналізу структурних змін в економіці. Але вже сьогодні знаємо, що в деяких галузях народного господарства доля енергоносіїв в ціні їхньої продукції перевищує 90 відсотків. А якщо ціни за енергоносії піднімуться на рівень світових, вартість продукції неодмінно перевищить світові ціни. На засіданні комісії, яке тривало протягом трьох з половиною годин, було багато інформації. Однозначність висновку її роботи незаперечна: нам іще довго доведеться боротися з синдромами постсоціалістичного господарювання, щоб вийти на той рівень, який наблизить нашу державу хоча б до середніх за рівнем життя країн.

Андрій БОЄЧКО.

КОЛИ ПОСТАНОВИ НЕ ЛАДЯТЬ З КОНСТИТУЦІЯМИ

Розглянула питання про ситуацію навколо Севастополя і постійна Комісія Верховної Ради України у правах людини. Прийняття постанови у російському парламенті було добре підготовлене, та от тільки не з правової точки зору. Воно суперечить навіть російській Конституції.

А на своєму засіданні комісія розглянула також зауваження Л. Кравчука та групи юристів і науковців до постанови Верховної Ради України про проведення у вересні всеукраїнського референдуму. До того ж, на думку окремих депутатів, ця постанова не відповідає букві Конституції. Йшлося, зокрема, про можливі зміни і доповнення питань в бюлетені референдуму. Найбільшу увагу привернула пропозиція не проводити референдуму взагалі, а до кінця цього року призначити нові вибори депутатів до Верховної Ради. Під час цих виборів можна було б провести консультативно-дорадчий плебісцит, тобто опитування громадян щодо довіри Президентові. Однак ця пропозиція не набрала потрібної кількості голосів, і ставлення комісії до постанови про проведення референдуму залишилося фактично не визначеним.

Олексій БРЕУС.

ПРЕМ'ЄРА ПОТЯГНУЛО НА ПІВДЕНЬ

Два дні на Херсонщині та Кіровоградщині перебував Прем'єр-міністр України Леонід Кучма. «Південний рейд», розпочатий на Херсонському комбайновому заводі імені Петровського, проліг через консервний комбінат, колгосп імені Кірова та станцію рисівництва Скадовського району і продовжився на Кіровоградському ВО «Червона зірка» та науково-виробничому об'єднанні «Еліта». На зустрічах з робітниками і сільчанами йшлося про шляхи виходу України зі складного економічного становища та про дії уряду в налагодженні господарських зв'язків з країнами колишнього СРСР.

ПРИЇХАЛИ... ВКОТРЕ

Ланцюгова реакція останнього підвищення цін на енергоносії, скажімо, на дизельне паливо у 1,8 раза і електроенергію у 2,4 раза поставили на межу банкрутства залізничний транспорт держави.

Існуючі тарифи на перевезення не дають можливості перекрити ті величезні витрати, що їх змушені зазнавати залізничники, аби не зупинився цей транспортний конвейєр.

Розрахунки показують, що збитки залізниць у третьому кварталі на перевезення пасажирів і вантажів становитимуть понад 106 мільярдів карбованців, зокрема від перевезення пасажирів — 103,6 мільярда карбованців.

Через відсутність джерел відшкодування цих збитків за рахунок коштів державного бюджету знову виникає гостра потреба підвищення тарифів на залізничні перевезення.

Тому відповідно до постанови Кабінету міністрів України від 03.06.93 р. № 403 Міністерство транспорту за погодженням з Міністерством економіки встановлює з 15 липня 1993 року граничний коефіцієнт підвищення діючих тарифів на вантажні перевезення в межах України та пов'язані з ними послуги 1,9 (без урахування податку на добавлену вартість).

Є Й ТАКА ПАРТІЯ

Відбувся установчий з'їзд Української партії солідарності і соціальної справедливості. Його делегати схвалили проекти Програмних принципів і Статуту Української партії солідарності і соціальної справедливості, обрали керівні органи. Головою координаційної ради Української партії солідарності і соціальної справедливості обрано Едуарда Лашутіна, австрійського бізнесмена, українця за походженням.

Екологія

Питання про АЕС — на референдум?

У Нікополі Дніпропетровської області відбулося дводенне засідання Зеленої ради, організоване українською екологічною асоціацією «Зелений світ». В її роботі крім громадських організацій взяли участь представники партій, міністерств і відомств, експерти, керівники місцевої влади.

Одну із основних співдоповідей — про проблеми атомної енергетики — зробив заступник голови «Зеленого світу» по південному регіону Анатолій Золотухін. На його думку Україні не потрібна така велика кількість електроенергії. І якщо раптом зупинити всі АЕС, ми цього навіть не помітимо. Зелена рада звернулась до Президента, Верховної Ради, політичних партій і громадських організацій з пропозицією під час осіннього референдуму одночасно провести опитування щодо продовження мораторію на спорудження і пуск нових атомних станцій.

Окреме рішення прийнято стосовно Придніпровсько-Донецького регіону, де забруднення досягло критичної межі. Для того, щоб змінити ситуацію, необхідно мати технології, змінити структуру промисловості і виробити стратегію використання відходів.

Володимир ЗЕМЛЯНИЙ.

Контакти

У Луцьку — польський банк

У Луцьку створюватиметься філіал Люблінського депозитно—кредитного банку. Обласна держадміністрація дала дозвіл на його відкриття, враховуючи клопотання ради Люблінського депозитно-кредитного банку, згоду обласного управління Національного банку України і сподіваючись, що це сприятиме розвитку економіки Волині, розширенню господарських зв'язків між Польщею та Україною.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Реалії

Дещо про безпритульність

Про безпритульність військовослужбовців — тільки й розмови. А безквартирні полтавські військові, ті, що на службі, і вже звільнені в запас, торують інший шлях: мітинг, страйк і позов до суду про порушення житлового законодавства.

Сьогодні в Полтаві на квартирній черзі — 718 чоловік. За період 1989-1993 рр. для пільгових цілей передано тільки 308 квартир. То скільки ж чекати решті?

А якщо так як у Староконстантинові Хмельницької області (на фото), де закінчується будівництво військмістечка на 1992 квартири, двох дитячих садків, школи, торгового центру?.. За це взялася німецька фірма «Хохтиф», болгарська будівельна фірма і керуючий будівництвом пан Том Шмідт.

То хто ж вирішуватиме проблеми наших безпритульних військовослужбовців? Ми чи вони?!

Інф. «ГУ»

Зверніть увагу

Ех, «Товаришу»!..

У січні цього року орган соціалістичної партії України тижневик «Товариш» опублікував лист начебто написаний 20 років тому від імені українських письменників на ім'я тодішнього голови КДБ СРСР Андропова Ю. В., в якому засуджувалася антирадянська та націоналістична діяльність Світличного, Стуса, Сверстюка, Караванського, братів Горинів, Мороза, Чорновола, Осадчого, математика Плюща, Некрасова та інших. В кінці листа стояли підписи І. Драча, Д. Павличка, В. Яворівського.

Мета такої публікації очевидна — за будь-яку ціну скомпрометувати політичних конкурентів. Але номер не пройшов.

Народний депутат України В. Яворівський звернувся до суду з позовною заявою на захист честі та гідності і вимагав заборонити газеті «Товариш» розповсюджувати сфабрикований лист, дати офіційне його спростування та відшкодувати моральні збитки.

Старокиївський районний суд м. Києва грунтовно вивчив матеріали справи і дійшов висновку, що факт, викладений у публікації, не відповідає дійсності, зобов'язав тижневик «Товариш» дати спростування фальшивих відомостей та відшкодувати позивачу моральні збитки. Невдовзі це рішення було оскаржене друкованим органом соціалістичної партії у Київському міському суді. Проте 7-го липня після розгляду необхідних матеріалів ця судова інстанція залишила попереднє рішення без змін. Отже, пора «Товаришу» повести себе «по-джентльменськи» хоча б по відношенню до Закону і до висновків судових органів.

Георгій МЕЛЬНИЧУК.

Продиктовано в номер

І знову про Крим

З приводу ухваленої ВР РФ постанови «Про статус м. Севастополя» Українська республіканська партія прийняла заяву, в якій зокрема мовиться, що «незвична для теперішньої політичної ситуації в Росії одностайність у прийнятті даної постанови ще раз засвідчила, що в питаннях реалізації імперських амбіцій різниця між російсько-коричневими і демократами зникає». Вона зажадала ввести на території Криму пряме президентське правління, внести на розгляд Ради Безпеки ООН питання про агресивний акт російського парламенту щодо України, закликати НБСЄ розглянути питання про порушення з боку Росії принципів територіальної цілісності і недоторканості членів НБСЄ.

Союз українського студентства заявив, що сподівається на здорові демократичні сили в російському парламенті, проте такі ухвали найвищого законодавчого органу сусідньої держави ні в якому разі не можна залишати без належної відповіді.

Президія ЦК Комуністичної партії України зробила заяву, де виступила за єдиний, неподільний Крим, Севастополь включно, у складі України, за збереження єдиного Чорноморського флоту, здатного захищати південні кордони України, Росії, інших країн СНД.

Експрес-інформація

Знайомство з обороною

Учора розпочався офіційний візит міністра оборони Турецької Республіки Невзата Айяза в Україну. Програмою його чотириденного візиту передбачено зустрічі з керівниками нашої держави та Міністерства оборони. Невзат Айяз також відвідає Київське авіаційно-промислове об'єднання імені Антонова, академії Збройних Сил України, військові частини. Візит здійснюється на запрошення міністра оборони України Костянтина Морозова.

Тиснуть на керівництво

Відставки керівництва республіки вимагають представники Організації національного самовизначення (ОНС) Вірменії. Як повідомляє агенція «Принда-Подія», вони розповсюджують в Єревані листівки із закликами до жителів столиці та політичних партій підтримати ОНС. Декілька членів цієї організації перебувають біля палацу Президента, намагаючись організувати мітинг.

Переговори відбулися — бої тривають

Домовленість щодо виведення із зони грузино-абхазького конфлікту військових підрозділів досягнуто на переговорах представників ворогуючих сторін, що проходили в Москві. Проте, як конкретно реалізувати цю домовленість, учасники переговорів не визначили. Учора спеціальний представник Президента Росії Б. Пастухов вилетів до Сухумі, а звідтіля — до Гудаути. Його мета — переконати супротивників припинити вогонь.

Жертви серед палестинців

Двоє чоловік загинуло й двох поранено внаслідок зіткнення патруля ізраїльської армії на окупованому Західному березі річки Йордан з палестинцями. Згідно версії представників ізраїльської армії, солдати відкрили вогонь по групі палестинських підлітків після того, як палестинці закидали їх камінням й порожніми пляшками. У районі інциденту введено комендантську годину.

Відлуння події

До виграшу ще далеко?

Спочатку Захід був дуже занепокоєний рішенням парламенту Росії щодо Севастополя. Деякі коментатори вже вбачали в ньому небезпеку ядерної війни між Москвою та Києвом. Але після відповідної заяви Бориса Єльцина Захід зітхнув з полегшенням.

Німецькі газети, які вийшли в понеділок, писали, що своїм мужнім словом Президент Росії ще раз показав широке мислення і міцний політичний характер. А німецьке радіо висловило таку думку: доки Леонід Кравчук має такого партнера, Україна може не лякатися повторення «югославського синдрому» на своїх південних і східних кордонах.

З іншого боку, після цього слід очікувати, що міжнародний авторитет Президента Росії, який сильно зріс на переговорах у Токіо, дедалі піде вгору. Цьому сприяють дуже тісні особисті стосунки Бориса Єльцина з Гельмутом Колем та Біллом Клінтоном. А от спроба Леоніда Кравчука листом до «великої сімки» підключитися до токійських переговорів була запізнілою. Коли це послання надійшло до столиці Японії, майже всі документи вже були підготовлені експертами до підписання. Очевидно, таку ініціативу Україні треба було починати за кілька місяців. Та ще й не одним листом, а серією різних заходів: від проведення консультацій до опублікування економічних експертиз і передачі урядам «великої сімки» дипломатичних меморандумів через посольства України. Не дивно, що де в кого тут, на Заході, таке враження, що Україна якось неефективно дбає про свої інтереси.

Після Токіо, де Київ більше програв, аніж здобув, і після «севастопольської справи» тепер у центрі уваги — угода Білорусі, України та Росії про створення, як тут кажуть, «слов'янського економічного співтовариства». Деякі експерти вважають, що це — прояв політичного та економічного реалізму і результат глибокої господарської кризи, подолати яку поодинці жодна з нових незалежних держав не змогла. Інші спостерігачі бачать у цьому відповідь трьох європейських держав на політику країн Середньої Азії, які дедалі зближуються з Іраном і Туреччиною.

Богдан ОСАДЧУК.

Берлін.

На зв'язку Лондон

На думку баронеси...

Колишній прем'єр-міністр Великобританії, а нині один з лідерів консерваторів баронеса Маргарет Тетчер наполягає на проведенні в країні референдуму з питання ратифікації Маастрихтських угод. Цього тижня вона планує виступити в парламентській палаті лордів і викласти свої аргументи на підтримку референдуму. Маргарет Тетчер категорично відкидає звинувачення, що такі дії нібито мають на меті поставити під сумнів авторитет Джона Мейджора, який не поспішає приймати рішення щодо референдуму. Баронеса, за її словами, лише переконана, що його проведення — справа «трохи пізніших часів».

Сумний випуск

Перспектива працевлаштування для цьогорічних випускників британських шкіл справді сумна, заявив депутат парламенту від лейбористів Френк Добсон. Цифри, які він обнародував, свідчать, що лише 13 відсотків випускників 1992 року змогли одразу знайти роботу. Це вдвічі менше у порівнянні з 1985 роком. Тим часом, за даними міністерства праці, за останні чотири місяці зросла загальна кількість безробітних. Сьогодні вона становить 2 мільйони 913 тисяч чоловік.

Газетна війна

Найпопулярніша англійська газета «Сан» оголосила про зменшення на п'ять пенсів роздрібної ціни номера, що становить одну п'яту його вартості. Редактор видання Кевін Маккенді заявив, що в такий спосіб газета хоче допомогти своїм читачам, які страждають від наслідків економічного спаду. Місцеві оглядачі називають й інші причини. По-перше, це зниження обсягів продажу «Сан», а подруге, — це загострення конкурентної боротьби з «Дейлі міррор». Остання поділяє з «Сан» лідерство за тиражем у всій Великобританії. Однак читачі газети-конкурента теж не залишаться в накладі. У відповідь на дії «Сан» редактор «Дейлі міррор» Девід Бенкс заявив, що ціну на його газету буде знижено на 10 пенсів.

Секс і різки

Відтепер сексуальна освіта стане обов'язковою в британських школах. Повідомляючи про таке рішення уряду, міністр освіти баронеса Блетч наголосила, що сексуальне виховання здійснюватиметься виключно в рамках моралі й утвердження способу здорового сімейного життя.

Згадане рішення уряд ухвалив попри протести значної частини консервативно настроєних прихильників старої школи. А от іншій поправці — про заборону тілесних покарань у престижних приватних школах, де ще є у вжитку різки, — не пощастило. Палата лордів 128 голосами проти 121 цю поправку відхилила.

Тимофій ПРОКОПЕНКО.

Точка зору

ЩО БУДЕ ДАЛІ?..

НАСТАВ час, коли всіх хвилює одне головне питання: «Що буде далі: зі мною, з моєю сім'єю, з моєю країною?» Актуальним на сьогодні це питання стало тому, що так, як живе нині народ, далі жити не можна. Вступаючи у передвиборну кампанію в 1990 році, впевнений, ніхто з кандидатів у депутати Рад усіх рівнів і не гадав, що перехід до демократії та ринкової економіки набуде таких потворних форм у дійсності. А все це результати чергового експерименту над своїми народами.

У зв'язку з цим згадуються слова великого російського вченого-фізіолога І. П. Павлова, який сказав у 1918 році, на зорі радянської влади: «Якщо те, що роблять більшовики з Росією, експеримент, то для такого експерименту я пошкодував би дати навіть жабу». Очевидно, вища партійна освіта сьогоднішніх лідерів майже всіх держав колишнього СРСР не передбачала вивчення усього цінного, виробленого наукою і культурою в минулому.

Учорашні лідери та ідеологи КПРС: Єльцин, Кравчук, Шеварднадзе, Назарбаєв, Бразаускас, Карімов, а сьогодні до них примкнув і Алієв — нинішні лідери держав. Саме тому, гадаю, ідеї марксизму-ленінізму живуть і поки що перемагають.

Яскравий приклад цього — ситуація на Україні. Одразу ж після XXVIII з'їзду КПРС на посту Голови Верховної Ради УРСР Володимира Івашка змінив секретар ЦК КПУ з ідеології Леонід Кравчук, котрий став згодом першим обраним народом Президентом України. Перебуваючи на цих найвищих постах, він мав реальну можливість не тільки говорити, а й керувати економікою держави, котру прийняв як одну з найкращих за рівнем життя серед республік колишнього СРСР. Ще перебуваючи 14—15 жовтня 1991 року в Житомирській та Чернігівській областях, Л. Кравчук говорив виборцям: «Головне сьогодні — стабілізувати економіку, поліпшити умови життя людей» («Голос України», № 202 за 17 жовтня 1991 року). Майже три роки шановний Леонід Макарович реалізує свою програму, котру називає «П'ять Д»: державність, демократія, достаток, духовність, довір'я.

Що ж на ділі має сьогодні Україна? Державність? Її не може бути без демократії, достатку, духовності та довір'я. Для народу демократії нема, достатку нема, духовність під сумнівом, а з довір'ям і зовсім погано. Бо людям вірити вже нема у що. То що ж залишилось від державності? Може, Збройні Сили як інструмент держави? Так і їх розвалили не без допомоги Верховного Головнокомандуючого та його радників. Чорноморський флот піднімає андріївські прапори, льотчики відлітали на своїх літаках у Росію. Бідолашні сухопутники не мають пального, щоб здійснити марш у Росію. І не треба тут вбачати «руку Москви». Об'єктивна дійсність примушує військовослужбовців чинити саме так.

Державні, політичні лідери сьогоднішньої України та їхні радники, мабуть, не прочитали книжку «Революція на Україні за мемуарами білих», репринтне видання. Інакше не повторювали б повністю помилок своїх попередників зі створенням незалежної й соборної України (Центральної Ради, Директорії, гетьманщини і петлюрівщини). Але тоді це було трагедією для народу України, а сьогодні це вже фарс. Проблеми усе ті ж: націоналізм, українізація, соборність, російське офіцерство. Чорноморський флот та Кримська республіка — тоді генерала Сулькевича, голови правого сепаратистського кримського уряду, а сьогодні Миколи Багрова — колишнього першого секретаря Кримського обкому КПУ.

Нас, мешканців Криму, цікавить передусім ситуація в Республіці Крим і її взаємовідносини з Україною та Росією. Все політичне життя Криму останніх років проходило в основному під одним нескінченним гаслом «Назад у Росію». Підстави для цього були, й дуже переконливі. Грубі помилки керівництва України — «ми попереджали», «нафтовий голод — ми так і знали». Та водночас у 1992 році через відсутність контролю з боку кримського керівництва з феодосійської бази було відвантажено голландській фірмі «Хеві метал» 300 тисяч тонн мазуту та 150 тисяч тонн рідкого палива. От у Росії навіть краще, от там навіть «дерев'яний» рубль міцніший. За кожну з цих позицій можна, звісно, посперечатися: не так то вже все і в російській економіці прекрасно, і внутріполітичні пристрасті балаганом відгонять. Однак справа не тільки в цьому.

Чи не здається лише дивним, що саме зараз, коли розбіжності особливо чітко видно і аргументи на користь відходу до Росії були б особливо переконливі,— щось не видно ні голодуючих, ні наметових містечок біля Верховної Ради, ні навіть мітингів, досить багатолюдних? Здавалося б, ось зараз і підняти народ, а він якраз не дуже піднімається. У чому ж справа?

Безумовно, дається взнаки просто втома людей, пригніченість їх злиднями і тягарем безпросвітно проклятого існування.

Але правильно й інше: народ став мудріший. Бачить він, що справа не просто в «Бендері», а в тому, що біля керма на Україні, в Криму і в Росії залишилася усе та ж компартійна номенклатура, не змінивши особливо своїх звичок і поглядів, а підгодовувані нею найгаласливіші у свій час так звані «демократи» — з тих, що найвірніше служили в минулому комуністичному режимові.

Звідси — стоять економічні реформи, а сусіди вже он куди просунулись. Навіть ревні рухівські демократи і ті здрібніли й тихенько відійшли вбік, поїхавши послами за кордон. Що там Рух — нанівець звелася й «Нова Україна», у парламентах нема правлячої більшості, зате є опозиція. Президент України і Голова Верховної Ради Криму — як поплавці зверху плавають. Люди почали розуміти, що націоналізм у політиці ніколи не був і не буде конструктивним, він завжди буде гальмом, навіть якщо це український або російський націоналізм. Бо ж і в Росії вже демократією й не пахне.

Небезпечніше, на мій погляд, інше. Важко поки що сказати, чи стане Крим вільною економічною зоною, але те, що він залишився однією з небагатьох комуністичних зон на Україні,— це точно. Замініть у переліку прізвищ кримських керівних службових осіб їхні теперішні титули — ви отримаєте старий знайомий номенклатурний список обкому партії та облвиконкому. Питається: то про яку ви економічну реформу думаєте? Увійшли в практику численні вояжі керівництва України і Криму за передовим досвідом у розвинуті країни світу за рахунок своїх платників податків, та якраз останнім вони нічого, крім збитків, не принесли. А лише ж поїздки в Китай, Туреччину, Німеччину та Ізраїль давно вже дають змогу практично почати перехід до вільної економічної зони в Криму.

Усі посадові призначення так само вирішує шановний Микола Васильович, а законодавчу політику у Верховній Раді Криму вершить той самий директорський корпус, що й на колишніх партактивах. Саме тому українізацію треба спеціально культивувати як ворога номер один або, коли чесно казати,— як фальшиву мішень народного невдоволення. Хоча більшість мешканців столиці України — Києва і членів українського парламенту говорять російською. У Криму нарешті прийнято закон про мови.

Самі по собі соціалістичні ідеї непогані. Тією чи іншою мірою їх дотримується багато правлячих партій у розвинутих державах світу. Однак вони, принаймні, послідовні в цьому.

Та чи можна вважати послідовними демократами, соціалістами чи навіть комуністами політичних діячів, що змикаються з найнепрезентабельнішими комерційними структурами заради досягнення політичної влади? Союз Ю. Мєшкова з Л. Грачом хоч і дивовижний, одначе не несподіваний, змичка сталася на спільному антиукраїнському грунті.

Загальноприйнятий у світовій практиці поділ усього спектру політичних сил, за якого так звані «ліві сили» виділяються в якусь особливу групу в Криму, мабуть, слід вважати неправильним. Розмежування партій і напрямків, груп і рухів відбувається нині, в умовах початку передвиборної битви, не так, як загальноприйнято — за принципом ставлення до соціальних основ устрою суспільства, а лише за одним чинником — ставленням до України і Росії. А коли погодитися з таким підходом, то стане зрозуміло, що особливої різниці нема ні між Компартією Криму, ні між усіма російськими та російськомовними партіями, між ОКНР й НРКТ і, коли хочете, між Спілкою на підтримку Республіки Крим та Спілкою комуністів Криму. Лідерів багато, а особистості, котра потрібна всім, в Криму поки що нема. Тому вести розмови про президента Криму ще передчасно.

Україна й Росія — яскравий приклад цього. Щоправда, тільки профспілкові лідери, призначені у свій час обкомами партії, швидко перебудувались у своїй назві на «незалежних» і послідовно відстоюють від імені народу широко знане у минулому гасло «Пролетарі всіх країн, єднайтеся!», критикують нинішнє керівництво, але конкретних пропозицій для виведення економіки з кризи не вносять.

Справді, у найближчому майбутньому обстановка почне змінюватися. Куди, в який бік? З великою долею ймовірності можна передбачити, що найбільш акцентованими будуть політичні висловлювання на користь більшої економічної та політичної самостійності Криму. Незважаючи на подвійний характер поведінки Верховної Ради Криму, життя, а особливо його економічний бік, змусить її рухатися в цьому напрямку, постійно нагадуючи, що шлях до політичної самостійності — це перш за все самостійна економіка. Разом з тим, незважаючи на різкий сплеск антиукраїнських настроїв, відколу від України найближчими роками не станеться, цього, передусім, не хоче Росія. Щодо цього Севастополь не показовий. Хоча слід визнати деяку адміністративно-державну несерйозність у відносинах Крим — Севастополь. З одного боку і мешканець Криму в Севастополь так просто не потрапить, і управлінські структури в самостійному місті повністю автономні. Та з другого боку — депутати від Севастополя сидять у Верховній Раді Криму і виходить, що керують республікою. Нелогічно і несерйозно.

Дуже погано те, що всі політичні рухи практично ігнорують політичні вимоги кримськотатарського народу та інших корінних кримських націй. А про п'ятсот тисяч депортованих радянських німців узагалі забули. Це блискуче продемонстрували і Конституція Криму, і обидва проекти Закону про вибори. Час би вже зрозуміти, що ця проблема існуватиме й вирішувати її доведеться і правим, і лівим, і федералістам, і українцям, і русистам, і всім іншим. Цивілізоване суспільство треба будувати не на основі резолюцій вуличних мітингів та кулуарних політрад, а тільки з урахуванням науково-організаційного засвоєння всього світового досвіду та вивчення власних помилок. А цього матеріалу в нас занадто багато. Однак визнавати помилки, а тим більше їх виправляти, керівництво не хоче або не може, що в будь-якому разі не робить життя людей кращим.

Іноді чуються обурені вигуки: «Чому не дотримується Конституція Криму?» Дозвольте запитати, може, дещо нахабно: а чому вона має дотримуватись? Хіба вона не приймалася похапцем, без обговорення, аби тільки Україна не покарала депутатів Криму за попередні витівки? Хіба не ігнорувався при цьому досвід конституційного будівництва інших держав, хіба не містить вона ряд явно бездумних положень і хіба, врешті-решт, вона веде до міжнаціональної злагоди в Криму? Говорив і писав про це тоді, повторюю і зараз.

Може, використовуючи для своєї мети перед майбутнім референдумом недоліки кримської конституції, Президент України намагається загравати з кримськотатарським народом і його меджлісом? Але питання в тому, чи повірять вони йому в черговий раз.

Політичні реалії останнього часу такі, що змушують де в чому визнати правильність, обгрунтованість внутрідержавної поведінки Верховної Ради України. Хочемо ми того чи ні, та повинні визнати, що, розташовуючись в оточенні досить нестабільних і навіть стріляючих районів, ми змогли зберегти відносний міжнаціональний спокій.

Але чи означає це таке саме благополуччя в майбутньому? Звичайно, ні. Накопичувались помилки, які верхні ешелони влади України робили одну за одною, особливо у взаємовідносинах із Кримом.

Найголовніша з них полягала в тому, що майже всі питання наших взаємовідносин вирішувалися тільки з позицій соборності України, що нерідко виражалося і в наймахровішому націоналізмі. Це стосувалося і питань державності та культури, освіти й вирішення проблем кримськотатарського та інших депортованих народів і навіть економіки.

Друга полягає в тому, що, йдучи на компроміси, котрі, як відомо, є мистецтвом політики, Україна у своїх взаємовідносинах з Кримом завжди запізнювалась. Із запізненням і лише під тиском Криму відбувся поділ повноважень, те саме повторюлося в історії з Чорноморським флотом. Нині Київ явно собі на шкоду не хоче розв'язувати питання про подвійне громадянство кримчан. Останній проект Конституції України справляє таке враження, ніби складався два роки тому, в період переможних маршів Руху і повчальних нотацій політичних лідерів Галичини. Міститься в проекті, зокрема, категорична заборона для Криму ставити взагалі під сумнів можливість виходу з України.

Підмінивши державно-правові засоби у своїй роботі націонал-політичними, Україна багато в чому настроїла проти себе кримчан, та й не тільки кримчан, а всю Новоросію і навіть Лівобережну Україну, котрі завжди тяжіли до російськомовної культури й етнічно були значно тісніше пов'язані з Росією.

У нинішній складній ситуації, коли з подачі шахтарів Донбасу народ України поставив питання про довір'я Президентові та парламенту, про помилковість внутрішньої й зовнішньої політики держави у вирішенні

(Закінчення на 5-й стор.).

ЩО БУДЕ ДАЛІ?..

(Закінчення. Початок на 4-й стор.).

економічних та соціально-етнічних проблем, Президент, зрадівши, що депутати не дозволили йому зараз очолити Кабінет міністрів, оголосив, що бере на себе керівництво Комітетом з боротьби зі злочинністю. Досвід у нього є, він уже в свій час боровся зі спекуляцією. Завал економіки, таким чином, залишився на совісті Верховної Ради й Кабінету міністрів. І тут згадується анекдот, до речі — не єдиний, про нашого Президента, в даному разі, точніше застосований до нього: «Під час дощу охорона розкрила над Президентом парасольку. Леонід Макарович відмовився: «Не треба. Я не намокну, пройду між краплинками». Та сьогодні краплини впали на костюм Президента.

Що у цій ситуації повинні зробити народні депутати України? Ми повинні бути чесними самі перед собою і передусім прийняти закон про державний устрій України: парламентська чи президентська республіка з визначенням шляху економічного розвитку. На моє глибоке переконання, федерально-земельний устрій України — єдиний шлях, що дає різним регіонам України, в тім числі і Кримові, можливість вирішити свої економічні, політичні й навіть історико-ідеологічні проблеми самостійно, одначе на благо всієї України, роблячи її багатшою і не залежною ні від кого. Кажу відкрито про це з літа 1991 року. Та опублікувати свою статтю вдалося тільки в газеті «Голос України», використовуючи право депутата. Питання актуальне сьогодні ще більше, ніж два роки тому.

У другу чергу треба прийняти новий закон про вибори і призначити дату проведення нових виборів до Верховної Ради.

Третє завдання — прийняти нову Конституцію демократичної федеративної республіки України, щоб Верховна Рада (парламент) наступного скликання могла працювати в нормальних умовах, звіряючи свої практичні справи з основним законом держави. До того часу остаточно стане ясно, «хто є хто» і кому вирішувати, що ж буде далі.

Володимир СЕВАСТЬЯНОВ,
народний депутат України.

P. S. Незважаючи на попередню домовленість про опублікування моєї статті «Що буде далі?..», головний редактор колишнього друкованого органу Кримського обкому КПУ, а сьогодні республіканської громадсько-політичної «незалежної» газети «Крымская правда» пан Бабашинський, отримавши рукопис, відмовився його надрукувати, пояснивши відмову змістом і великими розмірами статті, бо вони його не влаштовують.

Це ще раз підтверджує висловлені в статті думки, що Крим — один із небагатьох острівців комуністичної зони на Україні.

Замість коментаря

«Голос України» на відміну від «Крымской правды» не незалежне (ні в лапках, ні без них) видання. Ми, як відомо, газета Верховної Ради України. Але навіть у такому разі могли б відмовити авторові. Хоча б тому, що він ставить під сумнів доцільність «категоричної заборони для Криму» на можливий вихід з України, що міститься в проекті нової Конституції. Тому що ні ми, газета, ні тим більше ВР у правильності такого положення не повинні сумніватися. Яка ж держава буде сама себе розвалювати та ще й з допомогою власної Конституції?

Багато несправедливого сказано автором, на наш погляд, і про президентів держав, які утворилися після розпаду СРСР, і про нашого Президента зокрема. Приналежність їх у минулому до керівних органів КПРС ніяк не може слугувати доказом того, що вони — противники реформ. Принаймні Єльцин, Кравчук, Назарбаєв, Бразаускас, а якщо продовжити, то й Голова ВР України Плющ (про решту знаємо менше) вже точно не такі. Реформам протидіють зовсім інші сили, і це тема окремої розмови. Та ми не стали, наслідуючи наші традиції, ні самі правити статтю народного депутата, ні його переконувати внести правки.

Президент України — гарант її Конституції, територіальної цілісності держави. І з цим головним своїм призначенням він справляється. І політика, яку проводить він та Верховна Рада України щодо міжнаціональних відносин у республіці, теж не залишає сумнівів у її розумності. А за економічні реформи також час, і тут автор має рацію, усім гілкам влади взятися розумно і послідовно. Сповідуючи той принцип, щоб кожний новий етап реформи принаймні не погіршував становище народу, а поліпшував хоча б у перспективі.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про забезпечення агропромислового комплексу України пально-мастильними матеріалами на період збирання врожаю 1993 року

З метою забезпечення своєчасного збирання врожаю та недопущення його втрат **постановляю:**

1. Кабінету Міністрів України, місцевим державним адміністраціям направити для потреб колективних сільськогосподарських підприємств, фермерських господарств, заготівельних і переробних підприємств, транспортних організацій, що залучаються до перевезення врожаю, 80 відсотків нафтопродуктів, що надходять у розпорядження місцевих державних адміністрацій, у тому числі й за прямими зв'язками.

2. Установити, що нафтопродукти для споживачів агропромислового комплексу відвантажуються безпосередньо нафтобазам райагропостачів або районним підприємствам по забезпеченню нафтопродуктами Державного комітету України по нафті і газу.

Державному комітету України по нафті і газу та Міністерству сільського господарства і продовольства України погодити у тижневий строк механізм відвантаження та систему розрахунків за нафтопродукти.

3. Відпускні ціни для споживачів агропромислового комплексу на нафтопродукти, які виробляються з нафти, що надходить за державним замовленням, не повинні перевищувати у третьому кварталі цього року 720 тисяч карбованців за тонну автобензину і 650 тисяч карбованців за тонну дизельного палива.

Державному комітету України з матеріальних ресурсів поставити у третьому кварталі цього року нафту, одержану за клірингом, за цінами, що не перевищують 335 тисяч карбованців за тонну.

4. Державному комітету України по нафті і газу і Державному комітету України по матеріальних резервах відпустити до 15 липня цього року споживачам Міністерства сільського господарства і продовольства України 100 тисяч тонн дизельного палива з державного резерву на умовах франко-господарство за ціною не більш як 750 тисяч карбованців за тонну з наступною оплатою протягом 20 банківських днів.

5. Національному банку України надати в межах відкритих кредитних ліній підприємствам і організаціям Міністерства сільського господарства і продовольства України, що займаються поставками нафтопродуктів для агропромислового комплексу, кредит у розмірі 500 мільярдів карбованців строком на 6 місяців і з оплатою за його користування 3 відсотків річних для додаткової закупівлі нафти і нафтопродуктів під зустрічний продаж сільськогосподарської продукції.

6. Міністерству транспорту України забезпечити на період збирання врожаю необхідну кількість рухомого складу для першочергових перевезень нафтопродуктів споживачам агропромислового комплексу без стягнення додаткових оплат за зміни планів чи переадресування вантажів.

Президент України
Л. КРАВЧУК

м. Київ
7 липня 1993 року

ПОСТАНОВА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

від 5 липня 1993 р. № 508 Київ

ПРО ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОЛОЖЕННЯ ПРО ПОРЯДОК КОРПОРАТИЗАЦІЇ ПІДПРИЄМСТВ

На виконання Указу Президента України від 15 червня 1993 р. «Про корпоратизацію підприємств» Кабінет Міністрів України **постановляє:**

Затвердити Положення про порядок корпоратизації підприємств, що додається.

Прем'єр-міністр України
Л. КУЧМА
Міністр Кабінету Міністрів України
В. ПУСТОВОЙТЕНКО

ПОЛОЖЕННЯ

ПРО ПОРЯДОК КОРПОРАТИЗАЦІЇ ПІДПРИЄМСТВ

1. Це положення визначає порядок корпоратизації державних підприємств, закритих акціонерних товариств, більш як 75 відсотків статутного фонду яких перебуває у державній власності, а також виробничих і науково-виробничих об'єднань, правовий статус яких раніше не був приведений у відповідність з чинним законодавством (далі — підприємства).

2. У двотижневий термін з моменту початку проведення корпоратизації, визначеного відповідно до пункту 7 Указу Президента України від 15 червня 1993 р. «Про корпоратизацію підприємств», керівник підприємства подає пропозиції засновнику відкритого акціонерного товариства (далі — засновник) про персональний склад комісії з корпоратизації (далі — комісія), до якого включаються представники засновника, банківської установи, що обслуговує підприємство, відповідного державного органу приватизації, трудового колективу підприємства, що корпоратизується. Під час проведення корпоратизації підприємств-монополістів до складу комісії включається представник Антимонопольного комітету. До складу комісії також можуть включатися представники інших органів та організацій.

Засновник у тижневий термін затверджує склад комісії. На час роботи в комісії за її членами зберігаються місце роботи і середньомісячний заробіток.

3. Голова комісії організує роботу комісії і несе персональну відповідальність за її діяльність.

4. Засідання комісії вважається правомочним, якщо на ньому присутні не менше двох третин загальної кількості її членів.

5. Рішення приймаються простою більшістю голосів. За рівної кількості голосів голос голови комісії є вирішальним. Член комісії, не згодний з прийнятим комісією рішенням, може письмово викласти свою думку, що додається до протоколу засідання комісії.

6. Протокол засідання комісії оформляється протягом трьох днів і підписується головою комісії.

7. Адміністрація підприємства, що корпоратизується, зобов'язана надавати комісії у встановлений термін необхідну бухгалтерську, статистичну та іншу інформацію.

8. Комісія має право залучати до своєї роботи експертів, аудиторські, консультаційні та інші організації. Оплата їх послуг здійснюється підприємством, що корпоратизується.

9. Комісія несе відповідальність за правильність підготовки документів і достовірність даних, що використовуються нею.

10. Комісія готує і подає засновнику у двомісячний термін з дня затвердження її складу акт оцінки вартості цілісного майнового комплексу підприємства, що підлягає корпоратизації, та проект статуту відкритого акціонерного товариства, розроблений відповідно до Закону України «Про господарські товариства».

11. Засновник у тижневий термін розглядає і затверджує акт оцінки вартості цілісного майнового комплексу підприємства, що підлягає корпоратизації, і в десятиденний термін приймає рішення про створення відкритого акціонерного товариства та затверджує його статут. У разі виявлення невідповідності зазначених документів вимогам цього Положення, інших актів чинного законодавства засновник вносить до них необхідні зміни і доповнення.

Одночасно засновник подає до Міністерства економіки, Міністерства фінансів та Фонду державного майна пропозиції про персональний склад спостережної ради відкритого акціонерного товариства.

12. За дорученням засновника керівник підприємства, що корпоратизується, у тижневий термін після затвердження статуту подає до органів, які здійснюють державну реєстрацію суб'єктів підприємницької діяльності, заяву і рішення про створення відкритого акціонерного товариства та його статут. При цьому плата за державну реєстрацію та інші платежі не справляються.

13. Міністерство економіки, Міністерство фінансів і Фонд державного майна у двотижневий термін затверджують персональний склад спостережної ради відкритого акціонерного товариства.

14. У процесі корпоратизації підприємств, об'єднань, що не привели свій статус у відповідність з чинним законодавством, їх структурні підрозділи (одиниці) можуть бути перетворені за рішенням засновника у самостійні підприємства, в тому числі у відкриті акціонерні товариства.

15. З моменту державної реєстрації відкритого акціонерного товариства активи і пасиви підприємства, структурного підрозділу (одиниці) переходять до відкритого акціонерного товариства. Акціонерне товариство стає правонаступником прав і обов'язків корпоратизованого підприємства.

16. Розмір статутного фонду відкритих акціонерних товариств, створених відповідно до цього Положення, визначається за діючою Методикою оцінки вартості об'єктів приватизації та оренди.

17. Реєстрація випуску акцій та інформація про їх випуск провадиться у порядку, визначеному Міністерством фінансів. Випуск акцій відкритого акціонерного товариства здійснюється за рахунок його коштів.

18. Спори, що виникають у процесі корпоратизації підприємств, розв'язуються в передбаченому законодавством порядку.

19. Комісія з корпоратизації вважається ліквідованою з моменту державної реєстрації відкритого акціонерного товариства.

Мар'їнська «програма виживання»

— Соціальний зріз —

Як і кожний громадянин України, свідомий відповідальності за долю рідної держави і її народу, я також останнім часом стежу за перебігом подій в країні. Менш за все вважаю себе політиком, але не можу не заперечити тим, хто схильний розцінювати страйки і мітинги лише як інспіровані певними силами в боротьбі за владу, а не як об'єктивний вияв невдоволення мас, зумовленого їхнім зубожінням, дедалі сильнішим тиском соціальних негараздів.

Хочу, щоб мене вірно зрозуміли. Я — представник Президента в районі — щопонеділка приймаю громадян з особистих питань. А якщо треба, то й в інші дні. Людей приходить багато. І ніхто з політиків їх за руку не веде. Проблеми і болі у кожного свої, і досить побіжного аналізу, щоб дійти висновку: переважають сьогодні саме проблеми соціального захисту населення.

Сказати, що ці проблеми нині в нашому районі десь на задньому плані, то ні. І держадміністрація, і районна та місцеві Ради, і керівники підприємств і господарств вважають їх за пріоритетні. Така традиція склалася в районі ще здавна: турбота про людей — на першому плані. Намагаємося дотримувати її й тепер. Але відпрацювання відповідних механізмів соціального захисту не встигає за розвитком кризових явищ в економіці.

Особливо сутужно літнім людям. Пенсій не вистачає. Можливості місцевого бюджету обмежені. От і доводиться громадянам часто відмовляти собі в найпотрібнішому. Подібні сповіді вислуховую часто. Але вислухати — це одне. А як зарадити?

Ми в районі визначили два найістотніші, на мій погляд, напрями:

— по-перше, у кожному трудовому колективі — сільськогосподарському і промисловому — відпрацьована і здійснюється чітка соціальна програма, тобто, прагнемо, щоб заходи соціального захисту населення мали не епізодичний, а системний характер;

— по-друге, ці заходи враховують інтереси не лише працюючих, а й тих, хто вже на пенсії, але багато років віддав виробництву.

Тепер щодо змісту соціальних програм. Враховуючи, що рівень заробітної плати трудівників сільського господарства удвічі-тричі нижчий, ніж у промисловості, правління більшості колгоспів, зокрема «Донбасу», імені Шевченка, агрофірми імені Кірова та деяких інших вирішили продавати власні продукти — молоко, м'ясо, олію за цінами на 50 відсотків нижчими, ніж в роздрібній торгівлі. За пільговими умовами провадять і продаж зерна на зароблений карбованець. А в окремих господарствах, як наприклад у колгоспі «Жовтень», зерно і насіння соняшнику видають взагалі безплатно.

До речі, такі самі пільги на придбання продуктів харчування мають і колгоспні пенсіонери та представники сільської інтелегенції.

Мають свої варіанти розв'язання продовольчої проблеми і трудові колективи промислових підприємств. Відчутне доповнення до їхнього столу дають, зокрема, підсобні сільські господарства. Вони створені при Курахівському заводі спецбудконструкцій, Курахівській ДРЕС, Красногорівському заводі вогнетривів та інших підприємствах, постачають свою продукцію заводським їдальням, а певну частку і на продаж працівникам та пенсіонерам за зниженими цінами.

Ясна річ, наповнення продовольчого кошика — один з найважливіших чинників соціального захисту. Проте не єдиний. Нашими соціальними програмами передбачено ряд пільг і на побутові послуги. Зокрема, знижені тарифи на користування місцевим транспортом, безплатна оранка городів, пільги на утримання дітей в дошкільних установах, на будівельні матеріали, побутове паливо тощо. Гостроту проблеми санаторно-курортного оздоровлення трудящих знімають власні пансіонати і санаторії-профілакторії підприємств і господарств, споруджені на березі моря і в межах району. До того ж 90 відсотків вартості путівок підприємства і господарства беруть на себе.

На початку статті я вже сказав про певні традиції в розвитку соціальної сфери, які склалися в районі. Однією з таких традицій є неписане правило: хоч як було скрутно, розв'язуючи сьогоденні нагальні проблеми, не випускай з поля зору перспективи. Це правило утверджується в нас ще з 60-х років. Ініціаторами його були перші керівники району З. Глухов і П. Сорокотяга. Разом з керівниками господарств М.Буряком, А.Батулою, Д.Сажковим та іншими вони багато що зробили для того, щоб в комплексі розвивалися економіка і соціальна сфера. Сьогодні цю традицію настійно утверджують голови колгоспів І. Чаус, О.Бешуля, М.Бондаренко. І.Горобець, М.Ластовенко. Люди їм вдячні за це. Та й є за що дякувати.

Свого часу колгоспи Мар'їнки чи не перші в Україні впровадили так зване мале зрошення. Це дало можливість істотно поліпшити кормову базу. І значно підвищити продуктивність тваринництва. А отже з'явилися додаткові кошти, а з ними — і можливість розвивати соціальну сферу. Сьогодні чуємо від декого з заповзятливих критиків, що на селі будували лише «палаци для корів». Так, панове, споруджували і нові, механізовані ферми, створювали людям нормальні умови для праці. Але не забували й про побут, дозвілля трударів. На більшості наших ферм є нині будинки тваринника з санітарно-побутовими службами, кімнатами відпочинку, лікувально-профілактичними кабінетами та ін. Такі ж умови створено і в будинках механізаторів.

За сімдесяті — вісімдесяті роки невпізнанно змінили своє обличчя адміністративні центри колгоспів. Практично в кожному з них є новий або реконструйований Будинок культури, школа, дитячий садок, торговельний центр, амбулаторія чи фельдшерсько-акушерський пункт, а в селах Єлизаветівці і Новомихайлівці з участю місцевих колгоспів збудовані дільничні лікарні, вони добре оснащені лікувально-діагностичним обладнанням, а такого затишку, як тут, немає і в лікарнях обласного центру.

У районі відпрацьовано і здійснюється програма газифікації сіл. Уже введено в дію 54 кілометри газових мереж, голубе паливо прийшло в 300 селянських осель. У цьому році намічено газифікувати ще 250 будинків.

Хоч як важко нині, а села наші і далі розбудовуються. До кінця року маємо спорудити 3 тисячі квадратних метрів житла, нову водопровідну мережу, амбулаторії в селах Дачному і Старомихайлівці, середню школу в Георгіївці, будинки для пристарілих в Максимільянівці та Павлівці. На ці та інші об'єкти соціального призначення намічено спрямувати півтора мільярда карбованців капіталовкладень.

Годилося б докладніше розповісти й про те, як реалізують свої соціальні програми промисловці. Але хай вибачають. У них можливостей більше, ніж у селян. Наголошу на тому, що не вдалося здійснити і чому.

Свого часу в районі було створено агропромисловий комбінат «Донбас». Це дало можливість не лише в комплексі вести виробництво, перероблення і реалізацію сільськогосподарської продукції, а й вільно оперувати коштами, в тому числі і на соціальні потреби. Створивши господарство з вирощування норки, мали на меті заробляти й валюту. Але в нових умовах поки що не вдалося довести задумане до ладу. Брак кредитів і недисциплінованість партнерів-постачальників субпродуктів та риби призвели до того, що в дуже складному становищі опинився звіроспецрадгосп «Мар'їнський». Тут отримано нині чудовий вихід молодняка, але немає гарантії, що його вдасться зберегти — нічим годувати. Неодноразово зверталися і до Національного банку і Мінсільгоспу по допомогу, але там лише розводять руками.

Така ж доля спіткала і збудований спільними зусиллями міжгосподарський санаторій-профілакторій «Явір» на 500 місць. На доведення його до повної готовності треба не так вже й багато грошей. Але через недалекоглядність державної аграрної політики агрокомбінат позбавлений можливості їх заробити. А ті епізодичні ін'єкції, що надходять від зацікавленого відомства, схожі на намагання наповнити порожнє відро за допомогою чайної ложки. Якщо найближчим часом відбудеться докорінних змін державній аграрній політиці, утопією залишиться багато й інших соціальних планів, зокрема газифікації, водопостачання сільської місцевості, відродження так званих «малих сіл».

І насамкінець ще про одне. Тепер нерідко можна почути з високих трибун, що ніби всі негаразди у розв'язанні соціальних проблем пояснюються неузгодженістю спільних дій держадміністрації і місцевих Рад. Мабуть, це тема для окремої розмови. Підкреслимо лише: у нашому районі не було жодного разу, щоб у розв'язанні питань соціального захисту населення чи соціальної розбудови районна Рада і держадміністрація не знаходили згоди або намагалися перекласти відповідальність одне на одне. Це наша спільна турбота і наш спільний біль.

Віктор МАНЬКО,
представник Президента в Мар'їнському районі.
Донецька область.

— Ситуація —

З «Червоної рути» — у лікарню

У Калуші створено фонд для лікування володаря Гран-прі Третього Всеукраїнського фестивалю сучасної пісні «Червона рута», соліста місцевого гурту «Брати блюзу» Андрія Валаги.

Сталося так, що на донецькому вокзалі, коли вже поверталися артисти додому, Андрій несподівано втратив свідомість. В одній із клінік Донецька йому встановили діагноз: ішемічний інсульт. Тепер співакові потрібні лікування у кращих клініках України, ефективні ліки, а для цього — чималі кошти. Їх в Андрія, не зважаючи на перемогу на фестивалі, немає. З ініціативи директора комплексу закладів культури концерну «Хлорвініл», де працював володар Гран-прі «Червоної рути», Володимира Добровольського, у місті створена опікунська рада, яка взялася допомогти А.Валазі. Прийнято рішення виконкому Калуської міської Ради про створення соціального фонду.

Перші пожертви на відкритий у місцевому відділенні Промінвестбанку рахунок А.Валаги надійшли від проведеного недавно в Калуші фестивалю сучасної музики й авторської пісні «Шанс-93», а також від концерту народного ансамблю «Намисто».

Василь САМАРІВ.
Івано-Франківська область

— Історія —

Повстанські листівки

Чільне місце серед підпільних видань Української Повстанської Армії займали листівки. Їх поширювали в містах і селах Західної України, в зоні бойових дій, ними учасники визвольних змагань віталі один одного, рідних і близьких з релігійними святами. Поштівки таємно розповсюджувалися і в місцях постою каральних загонів НКВС.

Вони часто були реакцією на компартійні видання або політичні заходи радянської влади. Відомо, що в 1948 році Львівський обком комсомолу з метою посилення русифікаторського впливу видав серію листівок, присвячених російським полководцям О.Невському, Д.Донському, К.Мініну, Д.Пожарському та О.Суворову. Націоналістичне підпілля у відповідь на цю акцію випустило свою серію поштівок, приурочених пам'яті Симона Петлюри, Євгена Коновальця та іншим знаменним датам, зокрема дев'ятій річниці проголошення Української державності на західноукраїнських землях, тридцять першій річниці ЗУНРу.

У підпіллі випускалися й вітальні листівки релігійного змісту. Одна з них була присвячена Різдву Христовому. Невідомий художник зобразив на ній постаті представників трьох поколінь — борців за волю України — княжого дружинника, повстанців двадцятих і сорокових років. Малюнок вдало доповнює патріотичний заклик: «...Ой готуйся, земле, волі день стрічати».

Оскільки ці видання були забороненими, залишилося їх, на жаль, обмаль. Тому ті, чудом вціілі взірці, є великою історичною цінністю. Встановити авторів підпільних листівок важко. З відомих причин вони не ставили під ними своїх прізвищ. Та, хочеться сподіватися, невдовзі знайдуться дослідники, які відкриють їх імена.

Нестор МИЗАК,
історик, викладач Чернівецького будівельного технікуму.

На знімках: копії повстанських листівок.

Інформація про III випуск акцій Акціонерного комерційного банку «Персональний комп'ютер» (Проспект емісії)

Характеристика емітента

Акціонерний комерційний банк «Персональний комп'ютер» (Перкомбанк) був зареєстрований Держбанком СРСР 14.11.90 р. (перереєстрований Національним банком України 7.10.91. р.) у вигляді відкритого акціонерного товариства з метою комплексного банківського обслуговування українських та іноземних юридичних і фізичних осіб.

Місцерозташування: 254070, м.Київ, вул. Петра Сагайдачного, 17. Тел. для довідок 291—86—47.

За роки своєї діяльності Перкомбанк виріс у значну фінансово-кредитну установу, про що свідчать показники балансу банку.

Баланс АКБ «Персональний комп'ютер»

тис. крб.

	АКТИВ	1.01.92	1.01.93	1.04.93
1.	.Каса	—	2982	9383
2.	Кошти на резервному фонді в НБУ	9484	238183	527117
3.	Коррахунок в НБУ	4619500	767761	2687710
4.	Коррахунки в інших банках	—	1163240	2512621
5.	Дебітори банку	169	42340	234103
6.	Кредити, видані банком	823596	3066944	5325239
7.	Позики, видані іншим банкам	—	50000	200000
8.	Основні кошти	2921	45573	126854
9.	Валютні кошти	—	53572	895827
10.	Інші активи	27301	300692	2955792
11.	Вивільнені кошти за рахунок прибутку	12890	1352561	—
	БАЛАНС	5495861	7083848	15474646
	ПАСИВ	1.01.92	01.01.93	01.04.93
1.	Статутний фонд	42400	349931	480558
2.	Резервний фонд	2501	69900	69900
3.	Інші фонди	349	360780	312208
4.	Коррахунки інших банків	—	211968	952557
5.	Розрахункові, інші рахунки клієнтів	4979583	1177775	3710544
6.	Поточні рахунки клієнтів у валюті	—	147030	350728
7.	Депозитні рахунки клієнтів	68	2066509	2312492
8.	Вклади громадян	—	198711	860189
9.	Кредити, одержані в інших банках	449000	526307	2210000
10.	Інші кредитори	9070	622376	992693
11.	Прибуток	12890	1352561	3222777
	БАЛАНС	5495861	7083848	15474646

ПЕРКОМБАНК має генеральну ліцензію Національного банку України на проведення зовнішньоекономічних і валютних операцій.

Банком відкрито 10 кореспондентських рахунків, у тому числі 4 у СНД і 6 — за кордоном.

Органи управління банком:

загальні збори акціонерів банку

рада банку

Правління банку.

Вищим органом управління банку є загальні збори акціонерів, до виключної компетенції яких належить:

внесення змін до статуту;

затвердження річних звітів, балансу та рахунків прибутку та збитків;

обрання з числа акціонерів членів ради банку й ревізійної комісії;

створення, реорганізація та ліквідація філій та представництв та ін.

У період між загальними зборами акціонерів вищим органом управління банком є Рада банку.

Виконавчим органом є правління банку. Склад Правління:

голова Правління — Білий Сергій Петрович, фах — економіст, стаж роботи у банківській системі — 20 років;

перший заступник голови правління — Меленчук Валентина Анатоліївна, фах — економіст, стаж роботи у банківській системі — 13 років;

головний бухгалтер — Горбатюк Тетяна Іванівна, фах — бухгалтер, стаж роботи у банківській системі — 9 років.

Правління керує всією діяльністю банку і несе відповідальність за ефективність роботи банку.

Кількість працівників банку становить 120 осіб.

Простроченої заборгованості кредиторам та за сплатами до бюджету на момент прийняття рішення щодо емісії акцій банк не має.

Адміністративні та економічні санкції з моменту створення на банк не накладались.

На момент прийняття рішення про емісію акцій ПЕРКОМБАНК має зареєстрований та сплачений статутний фонд в сумі 780 млн.крб.

ОПИС ДІЛОВОЇ АКТИВНОСТІ

ПЕРКОМБАНК є одним з найбільших серед діючих в Україні комерційних банків. Це банк, що має високу репутацію серед клієнтів і провадить незалежну економічну політику в інтересах розвитку ринкових відносин.

Банк був створений як кредитна установа універсального типу, зорієнтована на потреби середнього і великого виробництва та розвитку підприємництва, для здійснення комплексного обслуговування клієнтів. Банк проводить велику роботу щодо залучення вкладів та обслуговування населення. Крім традиційних банківських послуг, пріоритетними напрямами діяльності АКБ «Персональний комп'ютер» є зовнішньоекономічна діяльність.

Капітали банку працюють у різноманітних галузях народного господарства — промисловості, торгівлі, науці.

Видачі кредитів передує ретельне вивчення фінансового стану клієнта. Операції виконуються на основі угод.

ПЕРКОМБАНК є учасником Асоціації комерційних банків України та одним із засновників Української фондової біржі.

ФУНКЦІОНУВАННЯ АКБ

«Персональний комп'ютер» посилює конкуренцію між банками, сприяє розширенню фінансово- кредитного ринку, підвищенню зацікавленості населення займатись фінансовою діяльністю.

ДАНІ ПРО ЕМІСІЮ

Згідно із Законом "Про акціонерні товариства" і статутом АКБ «Персональний комп'ютер» було прийнято рішення про збільшення статутного фонду до 2 млрд. крб. шляхом випуску простих іменних акцій в кількості 12200 штук, номінальною вартістю 100 000 крб. із загальним обсягом емісії 1220 млн. крб.

Термін продажу акцій III емісії встановлюється з 12 липня по 31 грудня 1993 року.

Емісія акцій провадитиметься серією «АВ» під №№ 00001-12200.

Фінансові ресурси, залучені внаслідок емісії акцій, будуть використані для збільшення обсягу активних операцій банку, для вкладання в ефективні проекти, для розвитку і забезпечення надійності банку з метою захисту інтересів його акціонерів, клієнтів та вкладників.

Акціонерами банку можуть бути українські та іноземні юридичні і фізичні особи.

Кожна акція банку дає акціонеру право:

— одного голосу при вирішенні всіх питань, що розглядаються на загальних зборах акціонерів;

— одержання дивіденда;

— одержання, у разі ліквідації банку, частки його майна пропорційно сумарній вартості акцій, що належали акціонеру.

Акції реалізуються за ціною, виходячи з попиту та пропозиції.

Планова курсова вартість акції від 100000 крб. до 350000 крб.

Статутний фонд банку формується відповідно до законодавства України. Частка участі одного акціонера в статутному фонді не повинна перевищувати 35 відсотків загального обсягу статутного фонду ПЕРКОМБАНКУ.

Щоб придбати акції ПЕРКОМБАНКУ, необхідно подати до правління письмову заяву (юридичним особам додатково подати документи згідно з вимогами Національного банку України) і повністю сплатити курсову вартість акції (часткова сплата не передбачається). Вартість акції виражається в національній валюті України незалежно від форми внесення коштів.

Власнику акцій видається свідоцтво (сертифікат) на загальну кількість сплачених акцій. Свідоцтво (сертифікат) містить усі відповідні дані згідно із законодавством України щодо емітента та акціонера з належними підписами та печаткою банку. Обмін тимчасових свідоцтв на постійні акції банку буде проводитися тільки після введення в обіг постійної української грошової одиниці. До того часу всі свідоцтва залишаються дійсними.

Розподіл прибутку провадиться в порядку, визначеному статутом ПЕРКОМБАНКУ. Частка прибутку, що направляється на виплату дивідендів, розподіляється між акціонерами пропорційно до номінальної вартості його акцій. Дивіденди нараховуються та виплачуються щоквартально. Банк оголошує розмір дивіденду без урахування податку з нього. За дивідендами, які не виплачені і не одержані, проценти не нараховуються. Дивіденди виплачуються за акціями, придбаними не пізніше ніж за 30 діб до кінця кварталу.

Дивіденди можуть бути перераховані на зазначений акціонером рахунок, або одержані в касі ПЕРКОМБАНКУ за адресою: м. Київ, вул. Петра Сагайдачного, 17.

Іноземним юридичним та фізичним особам акції реалізуються за спеціальним курсом продажу акцій у валюті. Початковий курс акції встановлюється у 1000 доларів США, 90000 російських рублів. Продаж акцій ПЕРКОМБАНКУ українськими акціонерами іноземним покупцям, у тому числі із країн СНД, не дозволяється і такі угоди не реєструються.

Рух акцій фіксується у Книзі реєстрації акцій. Власники акцій мають право самостійно їх продавати, передавати або заповідати шляхом повного індосаменту, але не раніше закінчення строку емісії, з утриманням комісійної плати. Угоди, пов'язані з передачею прав власності акції, підлягають обов'язковій реєстрації в ПЕРКОМБАНКУ протягом 10 днів після здійснення цієї угоди (внесення змін до книги реєстрації акцій та оформлення передаточного запису або заміна свідоцтва). Незареєстровані угоди вважаються недійсними.

Акціонери користуються переважним правом у придбанні додатково випущених акцій у місячний термін після оголошення нової емісії за пільговою вартістю відповідно до частки в статутному фонді (на 50 відсотків нижче від курсової різниці між номінальною та ринковою вартістю). Крім того, в межах нарахованих дивідендів акціонер може придбати акції ПЕРКОМБАНКУ за пільговою вартістю. Вказані пільги не поширюються на акціонерів (юридичні особи), які мають прострочену заборгованість за кредитами банку.

У разі ліквідації ПЕРКОМБАНКУ акціонер отримує частку майна пропорційно до вартості його акцій.

Перша емісія загальним обсягом 300 млн. крб. (фактична ціна реалізації акцій становила 100000 крб.) і друга емісія обсягом 480 млн. крб. (середня фактична ціна реалізації становила 114000 крб.) здійснювались у вигляді випуску в обіг простих іменних акцій в кількості 7800 штук. Дивіденд за 1991 рік був визначений загальними зборами акціонерів — 10 відсотків річних, за 9 місяців 1992 року дивіденд становив 274 відсотки річних, за IY квартал 1992 року — 356 відсотків річних, за I квартал 1993 року — 510 відсотків річних.

ФАКТОРИ РИЗИКУ

Можливі фактори ризику в діяльності ПЕРКОМБАНКУ зводяться до таких, що випливають із загальної економічної ситуації, а також законотворчої політики, що можуть погіршити фінансово-інвестиційний клімат і накласти відбиток на ефективність діяльності комерційних фінансових структур.

Кошти, виручені від продажу акцій, будуть спрямовані на реалізацію найбільш ефективних за строками і сферами інвестицій програм. Це зводить до мінімуму ризик неотримання банком прибутку і гарантує виплату акціонерам високих дивідендів. За роки своєї діяльності ПЕРКОМБАНК створив значну матеріальну базу, грошові та валютні резерви, які є надійним забезпеченням його акцій.

Телефон для довідок: 291-86-47.

Конфлікт

У ЧВАРАХ НАВКОЛО МУЗЕЮ

ДОРОСЛІ ЗАБУЛИ, НА ЖАЛЬ, ПРО ТАКУ «ДРІБНИЦЮ», ЯК ДИТЯЧІ ДОЛІ

Про те, що ряд громадських організацій, політичних партій і творчих спілок вирішили відродити в Одесі музей етнографії та мистецтв «Степова Україна», який існував тут у 20-х — на початку 30-х років і був закритий прибічниками тотальної русифікації, «Голос України» десь півроку тому вже повідомляв. Ми висловилися тоді однозначно: підтримали й саму ідею, й перші практичні кроки до її здійснення.

А тепер ось змушені знову повертатися до тієї теми. І спонукає до цього колективний лист, принесений до корпункту групою батьків тих дітей, які перебувають на вихованні й лікуванні (останнє пояснимо дещо пізніше) в дитячому садку № 50, що по вулиці Гоголя, в будинку № 15.

Ще в листопаді минулого року у відкритому листі віце-прем'єр-міністру України М. Жулинському група громадських діячів Одещини, обстоюючи ідею відтворення музею «Степова Україна» й звинувачуючи місцеву владу у зволіканні її практичного втілення (а саме — з виділенням приміщення), називає таку адресу: Воронцовський палац в Одесі. Тільки він, мовляв, може «як етнографічно-художній музей гідно представляти Україну». До того ж, вказують автори листа, «це сьогодні єдина будівля, що не має господаря».

А насправді господар є! І не один, а сотні, тисячі. Там давно вже оселився міський центр естетичного виховання дітей з десятками гуртків, секцій, клубів. Саме звідси вийшли у дорослий світ немало художників і скульпторів, музикантів і співаків, поетів і акторів, танцюристів і фотомайстрів... І не дивно, що владні структури не поспішали виконувати бажання ентузіастів відтворення «Степової України»: чи то бачили місце отого палацу у вихованні підростаючого покоління, чи то остерігалися, що переселення студій та гуртків викличе в місті бурю гніву. Власне, зазіхання на Воронцовський палац уже породило немало пристрастей: у місцевій пресі, на телебаченні, під час різних зібрань.

«Одесский вестник», скажімо, опублікував листа групи відомих художників і скульпторів, де оте зазіхання розцінено як аморальність найгіршого ґатунку. Виселення дітей з палацу й розташування там музею «Степова Україна», висловили вони небезпідставну думку, спрацює не на утвердження національної культури, а, навпаки, викличе антиукраїнські настрої й підігріє настрої «новоросійські». Що ж, до цього слід, мабуть, прислухатися.

Одне слово, від Воронцовського палацу атаку, здається, відбили. Але в ході отієї боротьби хтось кинув нову ідею: є, мовляв, на вулиці Гоголя будинок № 15, де колись містився музей «Степова Україна». То логічно було б йому той будинок і повернути. Встановити першоджерело такої ідеї нині важко. У всякому разі, її висловив у своїй публікації в газеті «Одеські вісті» (орган Одеської облради) С. Шевельов — голова секції фольклору та етнографії обласної організації Українського товариства охорони пам'яток історії та культури. Кивнула на вулицю й редакція «Одесский вестник» (газета міськради) у післямові до згадуваного вище листа групи художників. За пропозицію схопилися, схоже, працівники облдержадміністрації, на яких насідає товариство «Південна громада», й інші організації — ініціатори відтворення музею, і звідки ідуть, наскільки стало відомо, вказівки «підшукати для дитсадка № 50 якесь інше приміщення».

На вулицю Гоголя, 15 зачастили ходоки, лунають там телефонні дзвінки з вимогою: звільняйте приміщення! Офіційних паперів, правда, поки що ніхто не шле. Сподіваються, мабуть, не залишаючи прямих доказів з прізвищами й посадами, взяти тамтешній дитсадок змором. Невже не замислюються при цьому, на чий спокій і здоров'я зазіхають? Так-так, і на здоров'я, бо в дитсадку отому не просто доглядають дітей — їх там насамперед лікують. Його вихованці — то діти, які страждають на патологію косоокості та на інші хвороби очей. Спецдитсадок створено майже чотири десятиліття тому під патронажем Інституту очних хвороб і тканевої терапії імені В. Філатова, спеціалісти якого й нині опікують цей унікальний дитячий заклад. Тодішні «батьки» міста, керуючись гуманними принципами, без жалю віддали хворим дітям отой чудовий особняк, де все — світлі й затишні зали та кімнати, просторі подвір'я й сад, близький подих моря — сприяють виліковуванню малечі. За минулі десятиріччя тут якнайкраще обладнали медичною апаратурою лікувальні кабінети, досконально опрацювали всю систему реабілітації хворих дітей — від розташування навчальних місць в ігрових кімнатах до спеціального освітлення головної зали. Як результат, майже всі діти (за винятком особливо важких випадків), залишаючи дитсадок, ідуть до школи з нормальним зором.

І раптом — виселяйтесь! Власне, оте «раптом» — не перше, а чергове. Бо на особняк по вулиці Гоголя зазіхали, бувало, й раніше. Одного разу дитсадок був на межі виселення, бо хтось задумав віддати його під Будинок учителя. Добре, що самі педагоги вчасно опам'яталися. Потім він запав у око відділенню Спілки композиторів України. Та зуміли й тут атаку відбити. Тепер ось — нова. Переселятися пропонують, пишуть автори листа до «Голосу України», у приміщення дитсадка № 37, що ремонтується. І де умов для лікування хворих дітей — аж ніяких, захворювання, скоріше за все, там тільки прогресуватимуть.

У паніці — батьки. Геть знервовані працівники дитсадка. Дехто з них, втрачаючи надії, підшукує інше місце роботи, аби потім не залишитися на вулиці (а кадри ж тут — спеціально навчені, з багатим досвідом). Б'ють на сполох науковці з Інституту імені В. Філатова. І усі разом підказують і чиновникам з владних структур, і ентузіастам відтворення «Степової України»: є ж у нас у місті немало суто музейних споруд, що вивільнилися чи вивільняються, які могли б поступитися місцем чи потіснитися, — туди і зверніть свої погляди. А чи контори якісь потіснить, що заполонили споруди заповідної частини міста. Отоді всі ми — ваші спільники й помічники, бо ж добре розуміємо важливість відтворення музею «Степова Україна» для держави нашої, для регіону, для кожного з нас.

А як же ті, хто заварив кашу? Телефоную одному столоначальнику, другому, третьому... Ох і навчилися ж у нас викручуватися з пікантних ситуацій: Іван киває на Петра, Петро — на Степана, а останній узагалі «не в курсі». За руку, як мовиться, нікого не схопиш. И у безсердечності — не звинуватиш... А дзвінки-вимоги тривають. І на огляди особняка якісь особи не-ма-нема, та й заходять, страхаючи і так украй знервованих працівників спецдитсадка, його малих вихованців та їхніх батьків.

Так і хочеться крикнути: люди, схаменіться! Яке ж то відродження нації, її історії й культури, коли відтворюватимемо оте все на людському горі? Причому, що найстрашніше, — на горі наших маленьких хворих громадян.

Георгій ВОРОТНЮК.
Одеса.

Хокей

«СОКІЛ-ЕСКУЛАП» ГОТУЄТЬСЯ ДО ПОЛЬОТУ

В недалекому минулому в усіх республіканських і київських газетах у цей період публікувалися осяжні матеріали про перше тренування і плани на сезон лідера українського хокею, київського клубу «Сокіл-Ескулап». Але останнім часом популярна гра не користується вже великою підтримкою ні в спортивних, ні в державних структурах.

Однак любов до хокею і київської команди в народі, як то кажуть, не згасає. Тому охоче розповімо громадськості про стан справ у колективі.

За традицією підготовку він розпочав першого липня. Але то були заняття з кросу, важкої атлетики, спортігор. Сутужніше було з льодом, який у палаці на вулиці Мельникова змогли залити лише 11 липня. За допомогою спонсорів клуб матиме лід. А що буде з ШВСМ — «Сокіл-2», хокейною школою, яка піднялася на вершини в колишньому Союзі? Гроші на зарплату для тренерів з горем навпіл нашкребли. А от що робити з льодовими заняттями? Година на арені тренувального палацу «Сокіл» коштує поки що 100 тисяч (!) карбованців. Без льоду хокеїста, зрозуміло, не підготуєш. А ще й вартість однієї ключки — 10000 карбованців. Та ж на цьому список необхідного інвентаря й амуніції не закінчується.

Протягом трьох десятиріч по крихті в Києві створювали потужне хокейне господарство, яке в підсумку дало на світовий ринок таких зірок, як Христич, Житник, Годинюк. На драфті в НХЛ (США і Канада) стоїть ще з десяток вихованців київського хокею. І от в один момент усе може завалитися, мов картковий будиночок. Дуже не хочеться, щоб саме так сталося.

— На серпень нашу команду запросили до Великобританії, — розповідає один з тренерів «Сокола-Ескулапа» Олександр Сеуканд. — Туди ми мали вирушити під прапором національної збірної України. Але в Міністерстві у справах молоді та спорту, зокрема у відділі зимових видів спорту, (завідуючий — Василь Короленко), сказали, щоб на підтримку цієї державної структури ми не розраховували. Кошти, мовляв, витрачатимуться виключно на тих, хто поїде на зимову Олімпіаду до Норвегії. Немає слів, підготовка олімпійців — справа свята. Але слід дивитися й у майбутнє. Адже на подальших іграх і український хокей може бути присутнім. І готуватися до тих й інших відповідальних баталій слід уже сьогодні.

— З Англією, скоріше за все, у вас нічого не вийде. Що ж робитимете?

— Після домашніх тренувань поїдемо на турнір до Мінська. Там окрім нас і місцевого клубу гратимуть ще й рижани та устькаменогорці. На серпень нас запросили до Тольятті.

— Олександре, а які кадрові зміни сталися в колективі?

— Завершив виступи Кулабухов. Проте куди збирається, він нам не казав. А от наш ветеран і капітан Анатолій Найда, можливо, гратиме за празьку «Славію». Поїхали на оглядини до НХЛ Бущан і Гунько. На їхні місця прийшли 18-річні випускники нашої СДЮШОР — Марковський, Реута, Климентьєв, на рік молодший воротар Карпенко. Тренуються з нами Василенко й Лубнін, але незабаром вони поїдуть показати себе до Англії. Є серед нас і Степанищев. Він чекає пропозицій зі Швейцарії. Втім, не виключено, що Анатолій у стартових матчах розиграшу чемпіонату МХЛ гратиме за «Сокіл-Ескулап».

— До речі, коли стартує цей турнір?

— У перші дні вересня. Аж сумно стає, коли згадаєш, які кошти необхідні на вояжі в Сибір і на Урал. Чемпіонат починаємо вдома: приймаємо хокеїстів з Новокузнецька (5 вересня), Усть-Каменогорська (7-го), Караганди (9-го). Потім вирушаємо в оте турне: 15 вересня граємо в Катеринбурзі, 17-го — в Омську, 20-го — у Пермі, 23-го — у Санкт-Петербурзі. 27 вересня приймаємо «Крила Рад» (Москва). А потім знову в дорогу: виступаємо 30 вересня в Мінську і 3 жовтня в Ризі.

— Що ж, бажаємо вам успіхів!

— Дякую. Сподіваємося на підтримку наших вірних друзів — болільників. Без них нам буде важко.

P.S.

За власні кошти — 70.000 доларів — «Сокіл-Ескулап» нещодавно придбав льодовий комбайн для свого палацу. Але на цей агрегат «залупили» такі податки, що моторошно стало і тренерам і керівникам клубу. Та чи ж добре латану свитину з каліки здирати?..

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

ГОЛОС УКРАЇНИ

ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ з 1 січня 1991 року.

Перший заступник головного редактора А. ГОРЛОВ.
Редколегія: С. ПРАВДЕНКО (головний редактор), О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в. о. заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
Рукописів не повертаємо.
Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

☆ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
☆ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 789.249.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9
Зам. 0311128.

1, 3, 6 і 7 сторінки набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».